

[Sundhedsministeren]

Det danske behandlingssystem – og sociale system – bygger på en høj grad af respekt for individets rettigheder, hvilket igen indebærer, at behandlingen næsten altid er frivillig og forudsætter personens samtykke.

Betingelserne for anvendelse af tvang er der redegjort for i min besvarelse af spørgsmål nr. S 106. Heraf fremgår det, at sindssygdom eller en tilstand, der kan ligestilles dermed, er det kliniske grundlag for tvangsindlæggelse. Sociale problemer og afvigende adfærd kan ikke som i andre landes lovgivning hjemle tvangsbehandling.

Det er efter min opfattelse det rigtigste, at samfundets hjælp til den enkelte i form af behandling og støtte hviler på frivillighed og samarbejde.

Spm. nr. S 174

Til *sundhedsministeren* (7/2 91) af:

Martin Glerup (S):

»Vil ministeren redegøre for, hvorfor lægehjælp tilsyneladende ikke blev rekvireret i forbindelse med politiets besøg hos en psykisk syg, hjælpeløs kvinde den 16. december 1990 eller senere, og vil ministeren oplyse, hvor ansvaret for den manglende hjælp til den psykisk syge kvinde bør placeres, og hvad ministeren agter at gøre for at undgå lignende situationer i fremtiden?«

Begrundelse

Der henvises til ministerens besvarelse af spørgsmålene nr. S 106–109, herunder navnlig følgende:

»Det fremgår af disse oplysninger, at lægen personligt har kontaktet og tilset kvinden flere gange, senest ved politiets hjælp i november 1990 . . .«

»Hvis de nærmeste ikke tilkalder læge, påhviler det politiet at tilkalde en læge. Lægen skønner på grundlag af sin undersøgelse, om der skal finde indlæggelse sted. Modsætter patienten sig indlæggelse, afgør lægen, om tvangsindlæggelse skal finde sted.«

Svar (25/2 91):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Som tidligere anført i mine svar til Martin Glerup på spørgsmål nr. S 106–109 finder jeg

det af fortrolighedsgrunde ikke rigtig i et almindeligt folketingsspørgsmål at referere alle de nærmere omstændigheder om kvindens forhold og helbredstilstand.

For så vidt angår det nye spørgsmål om politiets besøg den 16. december 1990 hos kvinden kan jeg bl.a. efter indhentede oplysninger fra Justitsministeriet oplyse følgende:

Politiet var blevet kontaktet af en nabo til den pågældende kvinde, fordi naboen ikke havde set kvinden i en uge. Politiet talte med kvinden, og der var på dette tidspunkt efter de pågældende polititjenestemænds opfattelse intet, der tydede på, at hun befandt sig i en tilstand, hvor det var nødvendigt at tilkalde en læge. Politiet fandt derfor ikke grundlag for at rette henvendelse til sundhedsmyndighederne. Politiet har i de senere år i en række tilfælde rettet henvendelse til kvinden enten efter anmodning fra vedkommendes læge eller fra naboer i tilfælde, hvor de pågældende var urolige for, om hun befandt sig i en situation, hvor hun havde behov for hjælp. Politiet havde således besøgt kvinden den 14. november 1990 sammen med kvindens læge. Den pågældende blev på daværende tidspunkt af lægen fundet psykisk ud af balance, men i stand til at klare sig selv. Hun ønskede ikke myndighedernes hjælp, og lægen skønnede ikke, at betingelserne for at tvangsindlægge hende var opfyldt.

På det foreliggende grundlag mener jeg derfor fortsat, at den praktiserende læge har opfyldt sin tilsynspligt i denne sag.

Idet jeg i øvrigt henviser til min besvarelse af spørgsmål nr. S 106–109, skal jeg endelig tilføje, at samfundets hjælp til den enkelte – også når det gælder psykisk syge – bør hvile på frivillighed og samarbejde.

Spm. nr. S 175

Til *justitsministeren* (7/2 91) af:

Ernst B. Schmidt (FP):

»Hvordan er statistikken for trafikuheld i de forskellige trafikområder udregnet efter antallet af indregistrerede motorkøretøjer pr. 100.000 indbyggere?«

Begrundelse

Ifølge pressen har folketingsmedlem Jimmy Stahr (S) udtalt, at jyderne kører vildt, fordi ulykkestallet pr. 100.000 indbyggere er større